

ہر دم روم از خویش و ندانم را
 عمر ہمہ در سیر گذشت و لیکن
 آریستی خود مرا انباشد خبری
 در گلشن اظہار بہارم داد
 کل کردم و راز من نفییدت
 ظاہر شد مویہان نعتہ نامم
 اہی آنکہ در قیاسی بکشاد
 بایک در کار گاہ ہوسم بشری
 اگر از گل اتحاد داری ہوسے
 از راہ دورنگے ست کہ در بزم
 خیرے کہ ترا بکار آید جائے
 بے پانتوان باد یہ چانی کرد
 ہر چہ کہ در زہد شوی لاشانے
 سوی شعر ایشم تحقیر مہین
 در میکدہ از بسکہ فراغ ست بسی
 اہی درونہ بست ہیچ کس دست
 خوابے کہ بد نصرت و ادا علی
 آنست علی بفہم زمین رتبہ او

کو بے ہستم سبک وزین گاہ
 چون سایہ ہیکے خود ز ہستم گاہ
 وز من نکند ظہور و ز من اشراق
 مانند جنازنگ بہست و گری
 آگاہ ز جلوہ ام نگردیدے
 ہچون سخنے کہ در و کشید کسی
 یا پاپرہ نامور ہی بہاوسے
 چندے بخیل دادستی ادی
 کی حاضر و غائب ست فرق ہو
 پشت آئینہ را انباشد رو
 در جابے و گزشت آبان پروا
 پیوون بادہ مانباہ پاسے
 یاد رر و علم فو فضل در کب رانی
 گران من الشعر لکلمہ خوانی
 آزاد شود ہر کہ کشید نفسے
 زنجیر پاسے خم نکرد ست کسی
 رود رول خود بت نماید علی
 شد آل نبی حضور اولاد علی

خلاصۃ الکتاب فی مناجات رب الارباب
 اظہار علیہ الرحمہ و مخزن اسرار گوید

اسے بازل پر وہ و نام بود ما
 و سے با بد زندہ و فرسود ما

ہر دم روم از خویش و ندانم را
 عمر ہمہ در سیر گذشت و لیکن
 آریستی خود مرا انباشد خبری
 در گلشن اظہار بہارم داد
 کل کردم و راز من نفییدت
 ظاہر شد مویہان نعتہ نامم
 اہی آنکہ در قیاسی بکشاد
 بایک در کار گاہ ہوسم بشری
 اگر از گل اتحاد داری ہوسے
 از راہ دورنگے ست کہ در بزم
 خیرے کہ ترا بکار آید جائے
 بے پانتوان باد یہ چانی کرد
 ہر چہ کہ در زہد شوی لاشانے
 سوی شعر ایشم تحقیر مہین
 در میکدہ از بسکہ فراغ ست بسی
 اہی درونہ بست ہیچ کس دست
 خوابے کہ بد نصرت و ادا علی
 آنست علی بفہم زمین رتبہ او
 کو بے ہستم سبک وزین گاہ
 چون سایہ ہیکے خود ز ہستم گاہ
 وز من نکند ظہور و ز من اشراق
 مانند جنازنگ بہست و گری
 آگاہ ز جلوہ ام نگردیدے
 ہچون سخنے کہ در و کشید کسی
 یا پاپرہ نامور ہی بہاوسے
 چندے بخیل دادستی ادی
 کی حاضر و غائب ست فرق ہو
 پشت آئینہ را انباشد رو
 در جابے و گزشت آبان پروا
 پیوون بادہ مانباہ پاسے
 یاد رر و علم فو فضل در کب رانی
 گران من الشعر لکلمہ خوانی
 آزاد شود ہر کہ کشید نفسے
 زنجیر پاسے خم نکرد ست کسی
 رود رول خود بت نماید علی
 شد آل نبی حضور اولاد علی

و رحیمت کش فرمان تست
 حلقه زن و خانه فروش تو ایم
 بی طعم از همه سازنده
 از بی تست اینمه امید و بیم
 چاره ماساز که بی یا و بیم
 داغ تو داریم و سگ و اندام
 ہم تو پذیرے کہ ز باغ تو ایم
 این چه سخن وین چه زبان نانیست
 دل ز کجا وین پر و بال از کجا
 جان بچہ دل رادہ درین بجز برو
 و صفت گنگ فرو ماندہ ایم
 چون خجل از سخن خام خویش
 نزد تو گر بی سرو پا آمدیم
 یارشوای مونس غمخوارگان
 قافلہ شد و ایسی ما بین
 در کہ گریم تو نے دستگیر
 جز در تو قبلہ نخواہیم ساخت
 دست چنین پیش کہ دارد کہ ما
 بگذر ازین جرم کہ خواہند ہم
 ای شرف نام نظام سے بتو
 نزل تحیت بزبانش رسان

ہفت فلک غاشیہ گردان تست
 چون در تو حلقہ بگوشش ہم
 ہر تو نداریم نو از نندہ
 ہم تو پیش سے و بخش ای کریم
 گر تو برانے بکہ رو اویم
 می نہ پذیرند سگان و شکار
 قمری طوق و سگ داغ تو ایم
 گفتہ و ناگفتہ پشیمانے ست
 سن کہ و تعظیم جلال از کجا
 دل بچہ گستاخے ازین ہنیم خورد
 من عرف العرف و خوانندہ ایم
 ہم تو بیامرز بانعام خویش
 ہم باسید تو خدایا مدیم
 چارہ کن ای چارہ بیچارگان
 ای کس ما کیسے ما بین
 بر کہ پناہیم توئی بس مجیر
 گر نواز سے تو کہ خواہد نواخت
 دار سے ازین پیش کہ آو کہ ما
 چارہ ما کن کہ پناہندہ ایم
 خواہی اوست غلامی بتو
 معرفت خویش بجانش رسان

نظای رحمة الله تعالی و سکنه نامه سیریه

بزگازگے و با یکسم
 نیاروم از خانه چیزی نخست
 چو کردی چراغ مرا نور دار
 بکشتن تو دوا دسے تو مندیم
 گر یوه بلندست و سیلاب سخت
 ازین سیدگا بچیان در گزار
 عقوبت کن عند خواد آدم
 سیاه مرا هم تو گردان سفید
 سرشت مرا کا فریدی ز خاک
 اگر نکیم و گر بدم در سرشت
 خداوند مانی و ما بند ه ایم
 هر آنچه آفریده است بنیاده را
 مرا بست پیش نظر بجا و تو
 همه صورتی پیش فرینگ و را
 ترا بنیم از هر چه پرده خسته است
 بے منزل آمد زمین تا بتو
 اسامی که در آسمان وزمی است
 شود فکر ت انداز و راز تمون
 بهر پایه دست چند ان رسد
 چو پایان پذیرد سد کائنات

توفیق یاوری بخش یا حق رسم
 تو دوا می همه چیز من چیز تست
 زمین با دستعل کشتا نور دار
 به ز آنچه کشته بر دست دیم
 پیمپیان عنان من از راه خست
 که بل نشکند بر من این رو و با
 بدرگاه تو و سیاه آدم
 مگر و انم از دگت نامید
 سرشته تو کردی بنا پاک پاک
 قضای تو این نقش بر من ثبت
 به نیروی تو یک بیک زنده ایم
 نشان می دهد آفریننده را
 چگونه ز بنیم بد و راه تو
 بتفایش صورت بود در بنای
 که هستی تو سازنده و باخته است
 نشاید ترا یافت اما بتو
 بانداز فکر ت آدمی است
 هر از حد انداز و نار و برون
 که آن پایه را سد بپایان رسد
 نماز و رانزیشه دیگر جهات

نیندیشد اندیشه افزون ازین
 بر اندازم ای مصلحت خواهد من
 رسبے پیشم آور که انجسام کار
 بخرین نیستم چاره در سرشت
 نویسم خطے در نیایش گرسے
 گو اسے برد آرم از چار یار
 نگدارم آن خط خوبے بجان
 دران داوری گا چون تیغ تیز
 چو پیران شود تاها سوسے مرد
 نحایم که چون حکمرانے درست
 امیدم بنوبست ز انداز پیش
 ز خود گر چه مرکب برون رانده ام
 فرود آرم دم بد گا خویش
 زمین بستن و نه نودن ز تو
 جو باز ازین بے من آراستی
 ز رونق مگر نقش آراشیم
 چه خواسته زمین با چنین بودست
 دران چون نظر بر من انداخته
 تو دادی مرا پانگاہ بلند
 چو اویم ناموس نام آوران
 سری را که به سر نهادی کلاه

که بستنی نه بلکه بیرون ازین
 که باشد سوی مصلحت راه من
 تو خوشنود باشی و من رستگار
 که سر زنگرد انم از سر نوشت
 سبیل با مضامے پیغمبر سے
 که صد آفرین باد بر هر چار
 چو تو نید بر بازوسے خود نشان
 که ہم رنجی بست و ہم رستخیز
 من آن نامه را بر کشایم نورد
 بدین حکم ران وان و گر حکمت
 کن نانا سیدم ز درگاه خویش
 برا و تو در نیم ره مانده ام
 گردان سر رشته از راه خویش
 بجان آمدن جان فرودن تو
 بدان رسم و آیین که میخواستی
 نصیبی ده از گنج بخشایشم
 همان گیر نابود بودم نخست
 مزن مفرعه چون که بنواخته
 تو ام دستگیر اندرین پاک بند
 بد و او دم اسے داوردان
 عین از در پاسے هر خاک راه

دین که شد برورت راز و
نگوین چو کردار خود کارین

ز دیو زده هر دوسه بازوار
کمن کار با من چو کردار من

سعدی رحمه الله علیه در بوستان مرابده

خداوند گار نظر کن بچو
گفته آید از بندۀ خاک
گر بیا بر زق تو پرور و ایم
که چون گرم بیند و لطف و نیاز
چو ما بدینا تو کردی عزیز
غریزی و خواری تو نبستی بسها
ندایا بغرت که خوارم کمن
مسلط کمن چون من بر سرم
بگیتی بر زمین نباشد بدی
مرا نشه ساری ز روی تو بس
گرم بر سر افتد ز تو سایه
اگر تاج بخشی سرافراز دم
بلطفم بخوان یا بران از دم
تو دانی که سکین و چپا هم
نی تا زو این نفس سرکش خیان
که با نفس و شیطان برآید زو
بمردان ریت که راسته بره
ندایا بیات خند او ندیت

که چرم آید از بندۀ ر و چو
بایسد عفو خند او نگار
با نعام و لطف تو نو کرده ایم
مردود و بنال نبسته با
بعقبی همین چشم دارم نبسته
عزیز تو خواری بنید ز کس
بذل گنه شر سارم کمن
ز دست تو به گر عقوبت برم
جفا برودن از دست همچون بود
و گر شر سارم کمن پیش کس
سپهرم بود کترین پائیه
تو بردار تا کس نیند از دم
ندارد بجز آستانت سرم
فرو مانده با نفس اماه ایم
که عقلش تواند گرفتن عنان
نبرد پلنگان نیاید ز مور
وزین دشمنانم پناهی بره
باوصات بی مثل و مانندیت

بلبیک حجاج بیت الحرام
 تکبیر مردان شمشیر زن
 بطاعت پیران آراسته
 که مارا درین ورطه یک نفس
 امیدست زانان که طاعت کنند
 بپاکان کز آلاشم و در وار
 به پیران پشت از عبادت و دوتا
 که چشم ز روی سعادت ببند
 چراغ یقینم سر راه دار
 بگردان زنا دیدنی دیده ام
 من آن زردم در هوا کیست
 ز خورشید لطفت ستعانی بس
 بدی را گم کن که بهتر کس است
 خدایا بذلت مران از درم
 و از جیل غائب شدم روز چند
 چه عذر آورم از تنگ تروا
 فقیرم بجزم گنا هم بگیر
 چرا باید از ضعف عالم گریست
 خدایا بغفلت شکویم عذر
 چه بر خیزد از سست تدبیر ما
 تو اناسے آخر کہ قادریم

بد خون شیرب علیہ السلام
 کہ مرد و غار اشمار ندوان
 بصدق جوانان نوخاسته
 زنگ و گفتن بفریاد رس
 کہ بی طاعتان را شفاعت کنند
 و گردلته رفت معذ و در وار
 ز شرم گنه دیده بر پشت پا
 ز بانم بوقت شهادت ببند
 زید کردم دست کوتاه و
 مدہ دست برنا پسندیده ام
 وجود و عدم در ظلام کیست
 کہ زورشفاعت نہ ببند کسم
 گدا را ز شاه التفاتے بس است
 کہ صورت نہ بند و در دیگرم
 کنون کا دم در بر ویم بند
 گار عجز پیش آورم کاسے غنی
 غنی را ترحم بود بر فقیر
 اگر من نصیتم پنا هم قوی است
 چه زور آور و با قضا دست چه
 ہمین نکتہ بس عذر تقصیر ما
 تو اناسے مطلق تو کے من کہیم

گرم ره نمائی رسیدم بخیر
 جهان آفرین گرنیاری کند
 بحقت که چشم ز باطل بدوز
 بسکینیم روی در خاک رفت
 تو یک نوبت ای ابر رحمت بیا
 ز جرم درین مملکت جا نهست
 تو دانی ضمیر زبان بستگان
 خدایا مقصر بکار آمدیم
 کسی را که پیری در آرزوی
 من آنم ز پانداقت ساده
 نگویم بزرگی و جامع بخش
 اگر یاری اندک زلل داند
 تو بنیاد ما خالفت از یکدگر
 بر آورد مردم ز بیرون خروش
 بنادانی از بندگان سرکشند
 اگر جرم بخش بمقدار بود
 و گزشم گیره بقدر گناه
 گرم دستگیری بجای رسم
 که زور آورد گر تو یار سے دبی
 و نخواهند بودن بخش فریق
 عجب گر بود راهم از دست راست

و گرم کنی باز ماندم در سیر
 کجا بند و پر بنیگاری کند
 بنورت که فردا بختارم مسوز
 غبار گناه هم با فداک رفت
 که در پیش باران نیاید غبار
 و لکن بکد و گراه نیست
 تو مرهم منی بر دل خستگان
 گنگار و امیدوار آمدیم
 چو دستش نگیرد و نخیزد ز جا
 خدایا بفضله تو هم دستگیر
 فروماندگی و گناه هم بخش
 بنا بخردی شهره گرداندم
 که تو پرده پوشی و ما پرده
 تو یابنده در پرده پرده پوش
 خداوندگار ان قلم در کشند
 مانند گرفتارے اندر وجود
 بد و بخ فرست و ترا از و نخواه
 و گزشتگی بزرگی و کسم
 که یہ دچو تو رسنگاری دبی
 ندانم کدام آن دهنم طریق
 که از دست من جز شتر سے بیعت

دل میدهد وقت را این میدهد
عجب ارم از شرم دارد من
نه یوسف که چندین بلا دید چند
گنه عفو کرد آل یعقوب را
بگردار بدشان مقید نکند
ز لطف همین چشم و ارم نیز
بضاعت نیاورد مالا امید

که حق شرم دارد موی نمید
که شرم نمی آید از خوشتر
چو عکس روان گشت و قدر بلند
که معنی بود صورت خوب را
بضاعت مزجات شان بود
بدین بی بضاعت بخشای عزیز
خدا یا ز عفو مکن با امید

مناجات جامی رحمه الله تعالی در محفة الابرار

اے زکرم چاره گر کارها
روشنی دید و بنفیدگان
عقد ه کشایند و هر شکلی
توشه نه گوشت نشینان پاک
باز و تائید هنر پیشگان
شان زن زلف عروس بهار
از خم لطف که هوا بخت
در دل محرم ز جالت چراغ
طاعت تو نغزترین پیشه
پای طلب را بگذار از تو یافت
بلکه تویی کارگر استین
تا نکنی تو نتوانیم سا
نیست دین کارگر که گیرد

مرهم راحت نه آزارها
پردگی پرده نشیندگان
قبله نمایند و هر مقبله
خوشه ده دانه نشان خاک
قبله توحید یک اندیشگان
مرسد بندگای شاخسار
عقد و از گوش گل آویخته
سینه محروم ز تو داغ داغ
فکرت تو مغز هر اندیشه
دست توان قوت کار از تو یافت
دست همه دست ترا استین
گردد همه تو چو ستانیم ما
جز تو کسے کا بد از هیچ کار

<p>چشم عنایت ز تو داریم بس رو به نمانند تحقیق وہ بادہ راز ادا قدح دل نهند رونق نظمش بنظامی رسان دین ہوس از طبع زبون بست کے بودم رشتہ ایست</p>	<p>روی عبادت بتو آریم بس در کف ما مشعل توفیق نہ اہل دل از نظم جو محفل نهند رشتہ ازان بادہ بجائے رسان این نفس از بہت دوزن بست در نہ از انجا کہ کرہای تست</p>
<p>رجوع نبعت بطریق التماس حضور اقتباس</p>	
<p>خیز کہ شد مشرق و مغرب بخواب دستی و بنام سے کیے دست برد باز خرازا ناخوشی اسلام را سائیت ممدی بفلک ن دلیر رو بہ بیابان عدم وہ سرش د آں دولت ز زبونان بکش داوستم کیش زستم کیش خواه شد ز پے لقمہ ربانی دراز ہچونے اندر بن ناخن زلفش پانچہ خود کرد وہ ز منبر بلبلند منبر او بر سر او خرد کن خست خرابات بد و ازہ کن عزتیاں را در عالت کشای جان عزورتن آوارہ کن</p>	<p>اسے بسرا پر وہ شیرب بخواب رفتہ ز دستیم پر و ن کن ز برد توبہ وہ از سر گشتے ایام را مہدیج از فلک آور بزمین آکہ دجال بنہ بر خرش افسر ملک از سرد و نان بکش باز پسان رفکن از پیشگاہ خامنہ نعتی کہ جو بگشت آت دست سیاست بکش بوشکنش و اعظا پر گو کہ بیستی ست بند چون نہ بزرگ ست ز شرعش سخن صومعہ راقا عدو تازہ کن پر علیان رارہ سستت نما سے خرقتہ تزویر بصد پارہ کن</p>

<p>مهر شکن سبزه تلبیس را نور تو غائب ز جهان دیر ماند بود از و کشور وین نور لب شعل یارانت شب افروز شد صبح بدسے باشب و بجز کرد بلکه جهان جامه ماتم گرفت باز کند نور جمالت طلوع گلخن گیتی بتو گلشن شود ظلیقان را بدم در کشند صید عجم کن که ملاحظت تراست لب بکشاعند رگنا هم بخواب بوی ربانی رسد از من مرا منتظر بخشش و بخشایشی بر در و در بار خدا ای رحیم</p>		<p>شعله فکن خرمن طلیس را گنج تو در خاک بنان دیر ماند پر تو روی تو که هست آفتاب برق فراق تو چون جهان سوختند شعل شان چرخ چوبی نور کرد ظلمت بدعت همه عالم گرفت کاشفتند ز اوج عروجت جوع دیدة عالم بتو روشن شود دولتیمان از تو عسل بر کشند تیغ عرب دن که فصاحت تراست خارجبار بخت بر احمس گناه تافتد این بار ز گردن جدا آمده ام با همه آلائیته از همه آفات نشینم سلیم</p>	
رباعیات مناجات			
<p>مخصوص کمال تست ای صاحب جود منع از تو بخشش از تو بر هر موجود الطاف تو شد پناه جان دل من هم از کرم تو حل شو و شکل من جان زار و دل از گار و جگر پر نیست عفو ز گناه من بسی افزونست</p>		<p>هر چه که صادر شود از اهل وجود قدر تو بلند بر ترا گفته و شنود یارب و تو یافت صوت آب گل من بسانی کار از تو بد حاصل من یارب و لم از بار گنه محزونست هر چند گناه من ز حد بیرونست</p>	

یارب اگر از خطا تن آسانی را
 مستم طلب رحمت رحمانی را
 یارب بکن از امید قطع نظر
 چون لطف تو باران شود از ابریم
 یارب برهانی ز عذاب خویشم
 خون گشته ز عصیان دل ترس بشیم
 یارب نفس آیس شو با دل آرا
 آموز بن دلیل فضل آخرا
 یارب در لطف اگر فریبته شود
 حاشا که بیم وجود خسته شود
 یارب نبود دل مراجز تو مال
 جانرا مژده عفو چنان در سوال
 یارب ز عنایت اگر دور شوم
 و رخود ز عنایت نوسرور شوم
 یارب هر چند در طریق و غیر
 اکنون چو ز عفو تو نشانی بیم
 یارب ز طریق لطف بر جان همه
 پس کیست که شویدی پی احسان همه
 یارب اگر او جمل خطا شد کام
 ترا امید تو لبکه دل بود بجام
 یارب ز قصور عمل و حال تپاه

تابع شده ام هوای نفسانی را
 جا ساخته ام بر مسلمانے سا
 جز جانب خو و مخوان دل بخیرم
 حاشا که طبع بر دجا سے دگرم
 چون نار و اسیر و خوارم و دلیرم
 انگذره سرفروتنه در پیشم
 وزیرت خویش تا امیدم گذار
 روزیکه شود قبر مرا جا سے قرار
 تو هزار سال بیوسته شود
 یا تا امیدم ز تو لبکه شود
 تن آید از لطف تو کشف نوال
 ایجا که نه فرزند کند سود و مال
 ضایع گردم ز قرب و مجور شوم
 فایع ذلک دل رنجور شوم
 پر بنیز ز تقصیر نشد آئینم
 در پی روم و زیر و نی نشینم
 گزنگذری از دولت و نقصان همه
 در بحر کرم نامه عصیان همه
 جان از کرمت شاد بود بسیارم
 گویند که نیست ارگنه آنام
 سر بر فلک افراخت مگر کوه گناه

آنکه که بر من جانب عفو تو پناه
 یارب چو ز غم لطف تو ام برهان
 هر چند که دل آیت رحمت خواند
 یارب گناه چو هست بسیار مرا
 باشد بید می خویش اقرار مرا
 یارب به نیاز خود نیازم چه کنم
 دور افکنی از حریم رازم چه کنم
 یارب اگر بمعصیت جانگاهم
 پس جانب امید که افتد هم
 یارب چو بهر تو کس را کار است
 در شوق جمالت همه شب بیار است
 یارب کرم تو گر نباشد مردم
 امید چو وعده سلامت دیدم
 یارب بهوای نفس تن آسان را
 گر عفو کنی ز عفو کردن برسم
 یارب همه را از تو امید گریست
 هر چند عمل کوه و اخلاص کست
 یارب بعلو جاه پیبر و آل
 آن قوم سرفراز که از حسن کمال
 یارب دمی که ز قبر برآورد سرخوش
 پر پیغمده تائب و فرمان برخوش

اندر خور عفو تو بود کوه چو کاه
 یاد گریست سوز و لم نشاند
 از یاد گناه دیده خون افشاند
 مگو گنهم کن و میازار مرا
 از ترس گناه ناله دار مرا
 در نپذیری عجز و نیازم چه کنم
 سو که که روم چه چاره سازم چه کنم
 دور افکنی از این رخ و ناگاهم
 تا روز جزا بود شفاعت خواهم
 در و دل او ناله جان آزار است
 غفلت زود را خواب ولی بسیار
 خون جگر از دید روز و تا ابد
 صد طعنه با میسر ز نفع عمل بدم
 ترسم که رود حیات برباد و هوا
 ورنه بگناه ملک افتم از پا
 زاندریشه رحمت دل جان سلامت
 در حینت جاوید امید نعمت
 و انگاه به نیکوان پاکیزه خصال
 دارند فروتنی ماهت مه سال
 همراهم کن بدین پیغمبر خویش
 تا خاک فروتنی کنم بر سر خویش

یارب بقبول جمل ارباب وصول	کا ندم کہ رسم بچشتر از گنج خمول
دورم کن از شقاعت آل سول	کاین امر از ایشان در پوست قبول
یارب چه مرا بستر ازین از اخلاص	ما و ام کہ خوانند ترا بہر خلاص
تا از کرم تو روز گویند خواص	افضل کورست بر نبی حمت خاص

للمختصر

یا من تری مد البعوض جناحها	فی ظلمة الليل البهيم الاليل +
وترى عروق نياطها في فخرها	والمنح في ذلك العظام النخل
اغفر لعبد تائب من فرطاته	ما كان منه في الزمان الاول

للبهقي رحمه الله

من اعتز بالمولى فذاك جليل	ومن رام عزاً من سواه ذليل
ولوان نفسي مذبراها مليكها	مضى عمرها في سجدة لقليل
أحبك مناجاة الحبيب بأوجه	ولكن لسان المذنبين كليل

بعضهم رح

لك الحمد كم من كربة قد كشفتها	بنور من اللطف الخفي فتجلت
لك الحمد فأكشف كربة الحشران د	بنور من الغفران والرحمة التي

خاتمه طبع بانظر خاتمه ریخته خرد و زرد آتش آگاه حافظ مولوی
 حکیم سید اعظم حسین صاحب سند یلوی سلمہ اللہ تعالیٰ
 خدای را تنگ کہ مجاز آشنایان را از حقیقت نشان دادہ آمد و زمانہ را نیست کہ زمان
 تنگ بادہ را سرد برگ بزم آراستن و وقت بر قبح پیودان در شیرینا دادہ آمد و کوش نو آئی کہ
 پرده شیخان نابید مقام را بفرسودن زخمہ و سنجیدن نعمہ از پرده ساز بر می آید و اولوایان
 این عشر تنگہ را بد مسازے نشاید و نگین خیالی کہ حریفش بہار و لفظش بر بفتہ زار می خندد

ہم ازین گلکدہ دستہ دستہ لاله گل بہم می بندد و تر و ماخان ذوق معرفت را اگر برات
 برینخانہ نویسیم وقت مست و نعمتیاں بزم آگہی را اگر بھمانے صلاد ہم سزاوار جانما
 ساز و برگے بہر سیدہ است و بار و گل در انجمن پہلو سے ہمدگر چید و مگر خرد مست
 خدا آگاہ شیرازہ جمعیت بر او راقی بست تانکات آموزان خردہ بین را خاطر خواہ
 نقشے بر کرسی نشست خرد آگاہ و خرد مند خود گواہ است کہ اندرین نزدیکی تشالی
 بدین و لفریبی آراستن و نشانی بدان و نشینی باز و ادن کہ با ہم سامی المنعم الہا
 للصادر والوار و نامور است غیر از دست عالی دستگاہی و اندیشہ خرد پیشہ
 والا پانگاہے صورت نتواند بست آنکہ علم و حکمت را ہر زمان بلباستے تازہ بر روی انجمن
 برے آرد و تماشایان دیدہ و در نظر بظاہرہ جمال حقیقت می کشاید حصول سنت انجمن
 پشیا آویختہ ست برسانی اندیشہ بدامانش فرو ریختہ و فروع فقہ اگر از برتری پایہ
 بدرہ و طوبی شاخ و شاخ بالاکشیدہ است در گلستان کمالش با خود رو گیا ہے
 برابر دیدہ اعنئے فرمانروا سے چار و انگ فضیلت چار بالمش آرا سے بزم شریعت کاروان
 سالار مرحلہ حق پڑو ہے او نگ زیب بارگاہ داراشکوہ ہی رنگت دای آئینہ عدل و داد
 قدر افزای جو بہ صلاح و سدا و پردہ کشاے چہرہ اقبال صورت نماے معنی جاہ و جلال
 خدیو خدائین بگزیدہ گزیدہ گزین عالی خطاب لاجناب فرخ القاب و لاجاہ امیر الملک نواب
 سید محمد صدیق حسن خان بہادر لایزال بالمجد و الثفاثر کہ جامع این کلمات حکمت آری است
 و محفل آری است این محذرات قدسی صفات نظر با قاضی عام و نواز شہین نامہ فرمود بجلیہ طبع
 آراستہ شود و غازہ اشتهار بر وایش کشیدہ بدین اشارت فیض بشارت بعد از سنت مہدیانو
 مملکت ان عدالت فرمان گوہر درج شہریاری آفتاب سپہر کامگاری شہستان آرا خوریدہ چنانچہ
 مسند نشین جہشید دماغ عفت کوش مریم نصال فرمانفرما سے بلقیس شمال فرخ تبار بہایون شہا
 سعادت پسند سیادت و تہذیب و الہام عالی عالم جناب نواب شاہ جہان بیگم مخاطب بعالی خطاب

رئیس و لاورد غنیم طبقه اعلای ستاره هند و تاج هندوستان و رئیس هیو پال اسم لیا انفره قبال
 تصحیح یگانہ دانش آگاہ و فرزانہ فضیلت دستگاہ حاوی مزایای سید ابوالحسن سید ذوالفقار احمد
 حماد اسد الاحد و نظر ثانیے مخزن معقول منقول جناب محمد عبدالحق امید اسد علی بکتابت بیاتم
 مانی قلم محمد عبد الرحیم لکنوی صانہ اسد القوی و اصلاح حجاز مہر کار آگاہ حافظ کرامت اسد
 حفظہ السداد ارت کاروان لیاقت نشان محمد عبدالمجید خان اعانہ النان مطبع شاہ بابا
 رنگ طبع ریختہ و بانڈک فرصت و نشین نقشہ چنانکہ باید با تمام این کار برائے مکتبہ

دیکھ جلوہ فلک داد با مداد ان را	گد اشت آئینہ پیش نگاہ دوان را
مگر رسید ز خاور طلوع خورشید	کہ بر سپہر نشانید گرد جولان را
بیک چراغ کہ بناد آسمان بر طاق	شکست رونق بہگاہہ چراغان را
ز جلوہ شفق صبح ماہ برگردون	بسیر فعل در آتش نہاد کیران را
غریب مرحلہ بگرفت جاوہ صحر	بدان نشاط کہ سیر آور گلستان را
چنان شبست رخ گل تراوش شبہم	کہ تاب بادہ نینفروخت رومستان را
چو کاروان غلط پی کہ سوسو گردد	سبا نمود پراگندہ بوق ریجان را
ز جام و ساغر لبریز پیریاوہ فروش	سیل وز ہرہ ہم چیدروٹی گانرا
نگاہ بہت ز دیدار دلبران طر	بدان مثال کہ پر گل کنند زمان را
کبچ صومعہ ذوق دعای والاجا	نمود محو مناجات صبح خیزان را
اسیر ملک بہادر کہ خاتم دستش	طراز مہر سلیمان فرود فرمان را
بہار او کہ گل از خار بازشناسد	کن در بانخ سمن خیر تر بیابان را
نوال او کہ گہ را بقطرہ می سنجد	شمار رنگ روان داو لعل و حیران را
سپہبد کہ برون گرز شہر موکب باند	فرود رفت بحر گاہ و خمیہ میدان را
بر و پناہ و بفریاد داد از خواہ	سمر سیدہ کہ نالہ جنای سلطانرا

زمانه رونق خورداد و آبان را
 بدست مشت لالی قنار عمان را
 که بجز و کان اگر آورد و اندر سامان را
 و اگر بجز و فروشی کشاد و کان را
 نهند پای به سر به و نش کیوان را
 که اخند ز آفتاب نشان را
 و گردید شقاوت بی باغ نعمان را
 و بد ز راه حقیقت نشان بخندان را
 نفس بزم آتش زندستان را
 لالی که نگنجد یکیه عمان را
 بود خوشیش در و بام کاخ و آبان را
 حریق کرد بساغر مذاق عرفان را
 به پیش تشنه روان کرد آب حیوان را
 اگر بر بند زهند ارغمان صفایان را
 ترانه زن بسر شاخ عند لیبان را
 کشید شانه بوسنبل پریشان را
 خورد نهفته پر از گل کند گریبان را
 بقا بد هر بده تا بقاست گیبان را

درام کام ز شور و سرور تا گیرد
 ز مایه که با آینه بر زمین افشانند
 زمانه سیر بضاعت چنان بدو است
 زار وانی کالای بی باطن نوشت
 گویک خطبه نامش خطیب بر خوانند
 و میکه سکه نباش ز دند و کشور
 نظر فریب سواد ی بتازی آراست
 رباعیات که خاطر نشین مضامینش
 جگر خراش نواها که گردند بینی
 خزینه ایست که افتاد اندران هر
 نشید و نعمه مستان که در سماع آید
 ز شعله که بر وی ورق ز خلد فشانند
 بکام گرسنه گستر خوان ابراهیم
 زمانه را بجز این سرمه در نظر نبوی
 حدیقه مگر آراست کاندان نگری
 قلم که باد نسیمی بود در ان گلشن
 عیان بگانه نعلطد بخرمن سنبل
 به چو فیض مر این نقش بند را یارب

قطعه تهنیت عید الاضحی از میر علی حسن خان سلیم سله اتدرا

سرود عیش ز شاه و گدایان

چو روز عید بر افروخت چمن بخت

<p>دوام دولت و غرت ترا مبارکباد نوای عیش ز ارض و سما مبارکباد هزار عید بقصد دعا مبارکباد مرزبان و زبان را و عاببارکباد بغر و شان تو عید بقا مبارکباد</p>	<p>جناب شاه جهان بیگم ایکہ دست گرفت جهان جوش طرب گرد و درگت گردید سیاه دست دعای کند و از بل ترا بقا و بک راجلات و اقبال برید و شد سراعدا بغرم تا بخش</p>
--	--

قصیدہ مدحیہ تقریباً الہامی ۲۹۰ امیری زبانی سید حلیل احمد سوانی
 سلا اللہ تعالیٰ

<p>لافت بکیشی بہ قبرے زخم بادہ باسلان و بو ذر میز زخم بادہ از جام پیرے زخم غوطہ با در آب کوثرے زخم دم زمر پوچیدرے زخم نغمہ صدیق دیگرے زخم ہوئی ستانہ بینرے زخم نغدہ بر بخت سکندرے زخم لیزہ بر اندام نو ذر میز زخم نعرۃ الہا کبرے زخم داستان عہد جسم گرے زخم حرف عادل با ستمگرے زخم تکیہ بر دوش غنٹگرے زخم</p>	<p>دم ز شوق آل حیدر می زخم نسبت بہ کاسگی دارم دست سرخوشم در مع آل فاطمہ و اصف سبط تیم کو شرم دل عشق شاہ مردان بستہ ام عمد صدیق خستین و رگزشت شوق دل تا خطبہ خوان نام آوت تاد و عالم زور اقبالش گرفت حرف میر انم ز شان بہ پیش و رتار رفعت شان بلند دو راو بر طاق لبان می نهد میسر ایم پیش کسرے ہسفاو رو بہک بشنید صیت عدل گفت</p>
---	--

هر گداز جود او سلطان بود
 چون سلم شد سلیمانی بر او
 مطلع روشن نگارش می کنم
 در جوانی وصف تو پر سے زخم
 گرم جو لایم بر راه وصف تو
 غیرت وصف تو نگذار در بران
 پیش جاتم نام جودت می برم
 میدم از تو صلاهی بساط
 بادۀ عشرت بدورت عام شد
 شش کفیل کار من عیش و طرب
 کردستی کمال جود تو
 تا دماغ از طیب خلقت عطر بوست
 می ستایم گوهر پاک ترا
 گلشن فیض ترا ناما زم کزو
 بکسین مدحتگرشان تو ام
 می کنم اتمام حجت بر فلک
 بکه خواهد آینه دارت شدن
 در خور در بانیست خواهم که
 احوال اریکتان بنید ترا
 نعتی قتل سودان تو ام
 چون امید سے در دل ختمت

پای بر او زنگ قیصر سے زخم
 سکه اندر هفت کشور سے زخم
 طعنه بر خورشید خاور سے زخم
 بال بابال کبوتر سے زخم
 گام پیش از باد صحر می زخم
 گرفتار در مدح قیصر می زخم
 با گدا حرف تو نگر سے زخم
 نغمه شادی بهر در سے زخم
 می بی ساغر به ساغر می زخم
 درد و غم را خاک بر سر می زخم
 پشت پا بر نقره و زر می زخم
 طعنه با بر مشک و عنبر سے زخم
 آتشی در آب گوهر سے زخم
 گل بد امان معتد رمی زخم
 خیمه از گردون فرا تر می زخم
 حوت اوج تو مکر سے زخم
 فال اقبال سکندر سے زخم
 قرعہ بر نام سنجر سے زخم
 دیدہ اش بر نوک نشتری زخم
 مهر بر بالای محضر سے زخم
 یاس گوید حلقه بر در می زخم

سینه حاسد گوی مدعی هر دو را شمشیر و خنجر میزنم

قطعه تاریخ در تهنیت جشن عید الاضحی

مدام اختر بخت تو خسرو اور و هر	فروغ طالع اسکندر و سولیمان
ز گلشنانی بخشش ز نکست جوت	چمن همین همه عالم بهار و بسا
ترانه که به بند دلب ساشنگ	بهار شوخی بانگ هزارستان
ترنمیکه سرایم ز خوش نوا میا	صدای دلکش ساز نشاط سامان
صبر خاسد با سنگ و لنوازیها	قبول گوشت شنیدن بخوشن جابان
سخن بدم سرایم نشاط مازو	زبان بوصف کشایم نو نیوان
جمیل مصرعه تاریخ جشن عید گفت	نثار جلوب و نواب عید قربان

قصیده بدیعه در مدح تاج هند جناب معالی القاب رئیس عالیه پوپال
 نواب شاه جهان بیگم دام لها الاقبال تقریب عید الاضحی ۱۲۹۰ هجری
 از پیشی محمد عبدالعزیز غریب سلما القدر تلید افقنا الشعر احافوظنا محمد
 متخلص به شمشیر

مژده که آمد بهار لاله قدح بر گرفت	گل بگلستان در صورت ساغر گرفت
ابریه است خاست با زبا قدری	باز دماغ چمن بهر خوشی از سر گرفت
پرده ز رخ بر فلک نشا بد غنای گل	باد و صدمت زدن بلبل مضطرب گرفت

<p>و وجه بهار است که فیض فراوان از حسن شکر فان باغ مردم بسیار جلوه رنگ شفق نیست بهر باغ و باغ لاله احمر گرو از رخ جانانه برد نامیه صد شاخ تر کرد بهمانم پی از چیتان و می کس نخر آمد برون کو رهم از فرط شوق راست بگلشن تا خودش آغاز کرد خطبه نام بها آتش گل باغ را ساخته آتش در همه صحرا و باغ داد نوید بهار</p>	<p>سایه گل هم نجاک رنگ گل تر گرفت دل سبک از سینه بر و صبر دل بر گرفت آتش گلزار در طارم اخضر گرفت سبزه ترنگه با بر خطه لب گرفت شاخچه را اگر از نخل کد یور گرفت باده کشان را چنان آتش بود گرفت موجه بوی چمن پیشه را بر گرفت شاخچه سرور را فاخته منبر گرفت بلبل درستان سرانگل سمن گرفت ابرگر شیوه بانوی جم فر گرفت</p>
<p>بانوی جمشید فرستاد بهمان آنکه او خود ز شکوه چشم خرد و بقیصر گرفت</p>	
<p>آنکه وجودش چون پیکر هوای آنکه جانان بد و ناز نماید بے آنکه بهر چار سو شهره عدلش رسید آنکه به لشکر کشته رشک سکندر بود آنکه از وی یافت ملک رونق فرماند آنکه حمایت از مومنان سلام را آنکه سخن را از وی پای بر تر فرود آنکه نباشد ز دند سکه بر و نخت آنکه تکی ساخت او کیسه در یاگر</p>	<p>آنکه ز جودش جهان رونق دیگر گرفت آنکه ریاست از و بدید به و فر گرفت آنکه در قننه گنبد بیدر گرفت آنکه خود او باج از بحر و هم از بر گرفت آنکه از و صدر جا ذریب فروز تر گرفت آنکه اشاعت از و دین پیمبر گرفت آنکه ز مدحتگریش فخر سنخورد گرفت دولت کونین را از و او گرفت ابر کف تبتش بارش گوهر گرفت</p>

آنکه بسزای بیست انصاف او	بر بره نایب توان گوش غنچه گرفت
آنکه خود از تپش بی سبب انقباض	خاطری خوارگان از میسایر گرفت
آنکه چو بر چرخ زیت غلغله فزایدش	لرزه زمینت تن خسرو خا و گرفت

باد مبارک و راعید که در عهد او

آمده این عید و دهر نری از سر گرفت

پیشکش مولوی عبدالعالی صاحب آسی

ای شاه جهان عید تو با اینش آمد	بر بی سرو سامان ز دوت سامان آمد
گفتم بی سالش این مبارک است	عید از کرمت چه بهره احسان بود

پیشکش محی الدین صاحب سلمه

گویند طرب با از تجرد چه آمد	شب رفت سحر، مید خورد شد آمد
ما را از فتنه لی خیالات چه کار	هر جا که بجایه آبدی عید آمد

پیشکش شیخ مشتاق حسین صاحب خوشنویس

صفت معدر بسند عالی	حق بر دینیت بهشت برین
میکنی ششت بسند دم	انچو روی سپهر بهشت برین
شاد روی تو پشت شری تو کی	شد کجین تو نهل ملک متین
من تو دعوت شاد پستی و کمال	انبت سبزه شهور و سنین
بست و زینت بخشش تو قلیل	هر چه در کنج معدن است دین
دست همیت بر دولت تو زوم	که تو فی دستگیر دولت و دین

پیشکش نغمه مرید میر

عید جهان عید تو فرخنده باد	سایه اقبال تو پائنده باد
چتر بهانداری و تاج شسته	بیتد رغنا سے تو زمینده باد

تاریخ تقریب بسم اللہ بقیس جهان بگیم صاحبہ واقع ماہ ذیحجہ ۱۲۹۰ھ
 از منشی محمد عبدالعزیز عزیز تلمیذ افتخاری الشعرا حافظ خان محمد خان شہیر

<p>جم چشم شاہ جهان آنکہ بہ بین فیض فیض بے غایت او کعبہ اسید جهان عظمت پایہ اش از جاہ تریا بگشت دہر خلق ز جود و کرمش گشت فراع رسم انصاف بگیتی ز سر آورد پد انجہ با گلشن پژمردہ کند بایش جشن بسم اللہ بقیس جهان سامان کرد زنگ شادی ہمہ در چار سو شہر بخت جشن شاہانہ بسیار است و آئین بہنہ عالمی را بسرخوان کرم مہمان خوا چاکران را بزرگ گوہر و ملبوس نوب سال این شادی فرخند ز دل خوا یارب این عشرت و این جشن کہ شیل آمد حضرت شاہ جهان باشد و بقیس جهان دوستان حرم و خرسند و سلامت و</p>	<p>رونق کشور بھوپال دو چندان فرود ہمت عالی او قبلہ کہ تختش وجود نعمت شان گرامیش بکیوں بہرود خلق درد بہر باد و دہش او آسود گوئی عدل از ہمہ شہان زمانہ بر بود درفشانے کفش با ہمہ عالم بنود فرخی صد شرف اند وخت تیر چرخ بود زنگ کلفت ہمہ از آئینہ و ہرزود سفرہ عام کشید و درنجینہ کشود جمہ را از کہ وسہ کردہ بدعوت خوشنود شاعرانرا صلہ باد او و مخلص فرمود با تفسی گفت کہ تقریب سعادت آمود تا ابد باد تہ گنبد گردان مسود ہر دورہ ان ز چشم با فلک حسود دشمنان خوار و تہہ کاروز دنیا مفقود</p>
---	---

ایضا

<p>کاوس شمشک جم شاہ جهان بگیم لشکر کاوش او سکے تا بام نهم ہنچا</p>	<p>حاکم کی طرح جسکے درازی پوساں تو پون کی نہیںو نسے افلاک کا دہلاں</p>
---	---

<p>آج اوسکے زمانہ میں لاکھوں کوئی وہ حال کسری کو نہیں کہتے ہوئے صحیح عادل ایسا نہ ہو کہ اس کے نکاح میں ہرگز نہیں رہی شاد نہ ہو نہ ہنسی آئینہ جہاد ہی جہنم میں ہوتا ہے ہر شے کیا ایسا ہو دیکھنے کی قابل عیش طرب یا رب سعود و بہارک ہو بلقیس جان پڑ بکر علم میں ہوں کامل</p>	<p>جس عیش کی حسرت تھی اراؤ کند کو مسرور عدالت ہے ہر جہ کہ عالم ہر چیز تیس میں اندیشہ پیرا ہر سو اس وہم سے بس اسم کی تھی توی انگیزہ تمام آئے اطراف و جانب جوڑے دیے سد ہا کو دعوت کی نذر خوشی اللہ ہی اس کشتی کی کہ کیا یہی واز چاؤن ہمت کی تویں آتی ہی</p>
<p>ایضا</p>	
<p>چمن میں شربت میں محمود کسما میں مبارک ہو یہ بس اسم کی تقریب عالم میں</p>	<p>خوشی اللہ ہی اس کشتی کی کہ کیا یہی واز چاؤن ہمت کی تویں آتی ہی</p>
<p>تاریخ طبع مغنم بار داز منشی عید الغریز غریز</p>	
<p>معدنہ تراہنا سے اہل سخن بست تاریخ رباعیات شکمین بست</p>	<p>این نسخہ کہ شکم تخته ہم بست بر غریز غریز و بادل شاد بخوان</p>
<p>تقریظ ریختہ خاتمہ منشی کج منوہر لعل بخشہ آستانہ نواب سلطان بھٹان گم صاحبہ ولیۃ العہد یاست بھوپال</p>	
<p>سرافتا وہ در فکر سامان فروشی کہ خار خوش کردہ بتان فروشی</p>	<p>دگر دل شدہ گرم در جان فروشی از زندان فتاوم بگزار کوی تقریبی انجمن از جمیست از ساغر دل و آب و رنگ چمن از جمیست از غنچہ گل روشنائی شبستان</p>

از شمع و چراغ است بگو که آری و تو انانی جسم و جان از آرمش و فراغ است بفرما که بلے
 بدین رنگ رنگ بزم سخن از فیضان کیمیت که از میں پرده اندیشه نیز گماست نو بنو بنمایش
 می آرد و نسیم فکر گلهاسے تازه بتازہ بکشایش می آرد

بخند و شکر ستانی بخشد خرامد جلوه را جانے بخشد

سبا دگر بسنبیل و شیبچہ اگر از طره زیکانے بخشد

از نام و نشانش چه پر سی ماه و خورشید ر کیمیت که نشناسد و فریون جو بشید ر کیمیت که
 نداند سپهر هنروری را چنانست که ماه و خورشید و دیار فرمندی را چنانست که فریون
 و بشید این نو کشیده نقش نگرو شناس که از دست کیمیت و این تازه جو شیده بہار
 بریدہ آرد و بسج که نگیمیت کیمیت

خون در ولم ز جلوه گل جوش نیند باغ و بہار آئینہ دار اقامی کیمیت

سنبیل بر بنفشہ با عوش می کشد این نگہت از بہار خط شکامی کیمیت

زین پیش ہم چنین نگارے دیدہ لبم سو گندت اگر دیدہ باشے بگو و شرمی مکن و زین قبل
 بدین رنگ بہارے شغیدہ تو و خدا اگر شنیدہ باشے بفرما و آز می مکن بند بردہ انست کیمیت
 چرا لب و انکسی و زبانت لالانست چون حرف نرنی و اگر مرا پستے رہست نیست کہ روزگار
 ز چنین نگارستانی بر روسے کار آمد و نہ چنین نگارستان آخال رخسار آمد

یک نقش مرا دست کہ دل پاختہ است ای کج نظر ان غیرین عرصہ کہ اقمست

یک جلوه ات از ہر دو جان گدیر آرد سہ باہرہ خاک قدیست این چہ خرامست

دانی این چیمیت آنست کہ سخن سخنان پیشین و سپین زمزمہ سرودہ اند کہ رعیش خوانند
 و چار آتشچ کالبہ ہنروری دانند خواست کہ نقش تازہ دلکش و دیدہ آرا آید گرد آوری
 رباعیات دل بست و بد لبگی تمام نو آئین مجلد و نگارین محل بست یارب یکتا مومن چہ چہ
 لیلی اوایان در ان بصد حسن و جمال جلوه گر جانان از انداز اوست و خدا ایامکے مجلد و چندین

نوع و سمان اندر و بر چار باشد تا و تکمین جلوس فرما بگمان از اندیشه تخریب در اوست

چه جادوئی کز ان چشم فنون پر از می آید
سخن در رنگ هر یک نه میگوید غم
یعنی آید بگفتن حرت بر اسمازتی آید
که بوی آشنا یما ازین آواز می آید

این نیست که بر چه بدست آمد بکار برود بلکه بخوشتر گزینے و بار یک بینی آب بر سر کار آورد
دل بحر نم بند اگر تن شناس آمد و شناس نامش پیش تست و تمیید نش فرامی آید پر نیست
و این کار که از کار روانی باشد سهملش میکار و دل و دیده از ان بر مدار روش ز فریب سنجی
رباعیات از ان توان فراینگ کردن و آب و رنگ تازه بر چهره سخن آوردن

روشن آن دیده که نور از رخ ماهی گیرد
رخت افسردگی از دل بگنجدیم برین
بر عیار سر راهی سر راهی گه
ای خوش آمدل که در و شعله آبی گیرد

نه اینکه ساز سخن را بیک آهنگ بنوا آری بل زبان را اگر گو ناگون ترا نهاد ارسه هم
ستانه حرف زنده و هم رندان و هم عارفان نغمه سرانی و هم عاشقان گوئی با نغمه مسیح است
که گونه گونه آلاسه گو را از ان توان شنیدن به بانچه سلیمانی است که رنگ رنگ گلها
بوی از ان بیرون کشیدن خوش اگر چه سخن نغز و شیرین می آری لیکن گو امان باشد
کا از انداز و گذرانیدن و شیرین سخن را بر ازی سبب نمک گردانیدن پس دعا کن
و خوش کن و کس بدین از خروش کن

داوم بوی عطرها گریبان مانع
نسرین صبا بهار در آغوش باغ باد
گر بگذرد بر تیغ شبستان حس باد
پروانه افشا و نه پای چراغ باد